

(foto: Marion Art(s) Foto)

DEZE ACTIE WORDT GESTEUND DOOR

WILDE GANZEN

KLEIN PROJECT GROOT VERSCHIL

WWW.WILDEGANZEN.NL

**Vrijwilligersproject
Dawda Stichting Gambia**

Nieuwsbrief 17, februari 2015

“Een couscous dorsmachine. Minder werk voor vrouwen. Inkomen voor het dorp Somita”

Het verhaal van David:

Het is het voorjaar van 1981. In het binnenland van Gambia huilt een pasgeboren baby. Aïjsja, 16 jaar, kijkt emotioneel naar het kindje. Haar eerste kindje, een meisje, is slechts 2 dagen oud geworden. Mama muso, haar moeder, verzorgt liefdevol het klein donkere mannetje. Nieuwsgierig kijkt de baby haar met zijn heldere ogen aan. Het is nog vroeg in de ochtend, door een smal raam in de hut valt het eerste Afrikaanse zonlicht naar binnen. De hut is klein, het dak is van bladeren van de bananenboom, in de regentijd lekt het da. Er is geen geld om golfplaten te kopen voor het dak. De vader is vanochtend vroeg naar het land gegaan om de schaarse couscouplants te oogsten. Dit is normaal het werk van zijn vrouw maar omdat de laatste weken van de zwangerschap veel problemen opleverden, neemt hij met tegenzin dit werk van haar over.

Enkele weken na de geboorte is het Namegivingday, veel baby's overlijden kort na de geboorte. Om niet te veel aan het kindje te hechten krijgt het pas na enkele weken een naam. Het moet een groot feest zijn met familie en vrienden. Het mag de gasten aan niets ontbreken. Maar omdat de oogst van het afgelopen jaar is tegengevallen, blijft het bij een karig maal. Volgens traditie wordt er wel een geit geslacht en deze wordt voor de helft tijdens het feest opgegeten en de andere helft krijgen de gasten mee naar huis.

Het jongetje krijgt de naam David. David groeit op als een echt Afrikaans kind en speelt de eerste jaren vrolijk rond de hut van zijn ouders. Als David 4 jaar is, verandert zijn zorgeloos bestaan. Aïjsja komt te overlijden bij de geboorte van haar vijfde kind en laat David samen met zijn vader en 2 zusjes achter. Mama muso krijgt de zorg voor de kinderen. Als David 6 jaar is wil hij net als zijn vriendjes naar school, maar vader staat dat niet toe. Vader is weer getrouwd en heeft van deze vrouw, Fatou, nog 2 zoontjes gekregen. David moet als oudste zoon zijn vader en moeder helpen op het land om het eten bij elkaar te sprokkelen. Bedroefd ziet David 's ochtends zijn zusjes naar school gaan. Vader blijft bij zijn standpunt, David moet net als hij zelf zorgen voor het gezin. Om op het land te werken hoef je niet te kunnen lezen of schrijven. Als vader 's avonds bij de andere mannen van het dorp is krijgt David stiekem les van zijn jongere zusjes.

Als David 16 jaar is heeft hij 6 zusjes en 5 broertjes. Hij werkt samen met Fatou op het land. Zijn vader heeft hij lang niet meer gezien. Mama muso zorgt voor de kinderen als hij met Fatou aan het werken is. Soms levert het land te weinig op en hebben ze maar één maaltijd per dag. Gelukkig krijgen de jongere kinderen op school een kleine lunch van het World Food Programme.

David beseft dat zijn situatie als oudste zoon uitzichtloos is. Hij wil niet worden zoals zijn vader. Zijn droom is om een gezin te stichten maar niet met 12 kinderen. Zijn vader ziet kinderen alleen maar als hulpjes en een voorziening voor de oude dag. Davids vriend Lamin krijgt de kans om in Serrekunda een opleiding te volgen voor automonteur. Tijdens een vakantie komt zijn vriend op bezoek en vertelt dat er nog een plaats vrij is bij zijn baas. 's Nachts kan David niet slapen. Hij ligt wakker in zijn kleine hut en telt terug. Het is 2 jaar geleden dat hij zijn vader voor het laatst zag, 12 jaar sinds zijn moeder overleed, 16 jaar sinds zijn geboorte. Hoelang zal het duren voordat er iets nieuws gebeurt in zijn leven? Hij neemt een besluit.

De volgende ochtend neemt hij afscheid en gaat hij op reis naar het verre Serrekunda, een reis van meer dan 12 uur. Niemand zwaait hem uit en als hij omkijkt ziet hij nog net dat Fatou alleen naar het land loopt.

De opleiding tot monteur is anders dan hij had verwacht. Het is hard werken, 7 dagen per week. De dag begint als het licht wordt en als hij 's avonds moe op zijn oude matras kan gaan liggen is het al donker. Van een echte opleiding is geen sprake, hij moet vanaf de eerste dag gewoon meewerken. Hij krijgt geen loon, alleen kost en inwoning. Soms krijgt hij van een klant wat geld toegestopt. Dit spaart hij op.

Van zijn familie hoort hij niets meer. Na 2 jaar besluit hij dat ook hier voor hem geen toekomst is. Van zijn gespaarde geld kan hij de verre reis terug naar zijn familie betalen. Als hij in zijn dorp aankomt huppelen kleine kinderen om hem heen. Niemand herkent hem. In de afgelopen 2 jaar is hij een lange magere man geworden. In de verte ziet hij de hut van zijn familie. Er kruipen 2 kleine kinderen rond, weer twee broertjes erbij. Bij de hut aangekomen ziet Fatou hem, ze gaat snel de hut in. Vader komt naar buiten maar in plaats van hem te begroeten gaat hij als een razende te keer. Hij is een slechte zoon om de familie alleen te laten, hij heeft als oudste de plicht om voor het gezin te zorgen. Hij is niet meer welkom bij de familie. David weet dat het geen zin heeft om met vader in discussie te gaan, dit zou alleen maar tot een handgemeen leiden. David gooit het restant van het gespaarde geld naar zijn vader en neemt verdrietig afscheid van zijn

geboortedorp en gaat weer terug naar Serrekunda. Hij vindt er een baantje als bewaker bij een groot hotel. Dit hotel is eigendom van een Libanees. Er werken veel mensen in het hotel. De eigenaar wil zoveel mogelijk geld verdienen en verlaagt al snel het salaris van de werknemers. Omdat er geen andere banen zijn wordt dit geaccepteerd. Na verloop van tijd verdient hij nog n t voldoende om rijst te kunnen kopen. De huur van zijn kamer kan hij niet meer betalen. Na zijn werk scharrelt hij wat rond op straat en zoekt in bosjes een slaapplek. Maar David is een vechter en accepteert zijn uitzichtloze situatie niet.

Een van zijn vrienden heeft een juicebar op het strand. David mag deze overnemen, maar moet iedere avond de opbrengst afdragen en krijgt afhankelijk van de omzet 5 of 10 Dalashi (dit is 10 of 20 eurocent). Ondanks dit schamel loon houdt dit meer dan 3 jaar vol. Al het verdiende geld spaart hij. Hij leeft van de fooien van de toeristen. Van het gespaarde geld koopt hij spijkers en wat planken. Na 3 jaar heeft hij voldoende geld om een timmerman een eenvoudige bar te laten maken. De bar is klein, het is niet meer dan een overdekte tafel van 75 bij 75 cm. Toch is hij troost op zijn eigen bar. Nu is hij eindelijk van niemand meer afhankelijk en kan hij voor de toeristen een overheerlijke juice van vers fruit maken. De eerste jaren gaat het vrij goed en kan hij een eenvoudig huisje huren. Hij trouwt met Kaddy en samen krijgen ze een dochter Thandi. Meer kinderen willen ze niet. Thandi moet naar school kunnen gaan en dit kan niet als er meer kinderen zijn. De laatste jaren komen er steeds minder toeristen naar Gambia en door de dreiging van het Ebola virus is dit nog minder geworden. Er gaan dagen voorbij dat hij geen enkel juice verkoopt. Het toeristenseizoen duurt slechts 5 maanden en in die periode moet hij geld verdienen voor het hele jaar. De laatste maanden kan hij de huur van zijn huisje niet meer betalen en is er net voldoende geld om een maaltijd te kopen. David is broodmager maar de gulle lach op zijn gezicht blijft.

Wij kennen David vanaf 2007 en zien dat het alsmaar slechter met hem gaat. In onze nieuwsbrief 15 hebben we al over hem geschreven. Hij is een stereotype van de kansloze Afrikaan, die ondanks zijn uitzichtloze situatie doorgaat met het zoeken naar een beter leven. In de gesprekken met hem is het onderwerp steeds het vertrekken naar het rijke westen. 2 van zijn vrienden zijn vertrokken, een van hen is in Lampedusa aangekomen, de andere is verdronken. Onze eerste gedachte gaat uit naar zijn verdronken vriend, David reageert echter anders. Hij zegt "zie je wel dat je er toch kunt komen". Er volgt een lange discussie.

Omdat wij geloven in de kracht van de mensen zelf, willen we hem een kans geven om wat extra's te verdienen en geloof in eigen kunnen te behouden. We vragen David of hij een avond wil organiseren voor onze gasten, met amusement, maar ook met zijn eigen levensverhaal. Uiteindelijk weet hij 2 zeer indrukwekkende avonden te organiseren, met als motto: "why I want to go to Lampedusa". De avonden beginnen met zang en dans door een groep vrouwen, daarna een heerlijke verse juice, gevolgd door zijn eigen levensverhaal. Ik heb geprobeerd dit verhaal hierboven op te schrijven. Uit de reacties van onze gasten bleek dat ze diep onder de indruk waren van zijn verhaal, waardoor ze het zoeken naar een betere leven van vele van zijn Afrikaanse vrienden beter konden begrijpen.

Door de beide avonden kan David de achterstallige huur van het afgelopen jaar betalen en rijst voor de komende 6 maanden kopen. Het probleem van David is hier mee niet opgelost, maar zijn zelfvertrouwen is wel vergroot. Hij bracht ons al lopend terug naar ons hotel waarbij hij duidelijk aangaf niet naar Lampedusa te gaan.

Vrijdagochtend, 30 januari 2015, Mariëtte en ik, Eric, zijn weer op weg naar Gambia om onze Westerse wereld voor 3 weken te ruilen met de Afrikaanse wereld, letterlijk een wereld van verschil. Vanochtend zijn we vroeg vertrokken. Onderweg naar Schiphol werden we overvallen door forse sneeuwbuien. We laten het witte Nederlandse landschap achter ons om het te ruilen voor het warme Afrika waar alles weer dor en stoffig is. In Afrika wordt niet gesproken over winter, lente, zomer en herfst, maar over regentijd, met veel moessonachtige regens en hoge temperaturen, waardoor het heet en vochtig aanvoelt. Een droge tijd met iets dragelijkere temperaturen, maar door de aanhoudende wind met zand en stof het ademen soms moeilijk maakt. Dan is alles dor en de ochtenden zijn dan voor Afrikaanse begrippen kil met temperaturen rond de 20 graden. Bij de hutten branden dan vuurtjes om warm te blijven.

Ook deze reis belooft weer bijzonder te worden. We hebben veel projecten op de rol staan. Vorig jaar zijn er voor het eerst sponsoren meegegaan, wat voor hen allemaal een niet te vergeten reis is geworden met vele vriendschappen over en weer. Ook deze keer komen er sponsoren mee. 5 februari komt de Rotary groep Cuyk Maaskant met 7 personen en de laatste week 10 anderen.

Het doel van dit bezoek is om hen te laten zien wat er met hun bijdragen gebeurt maar ook om ze deelgenoot te maken van het leven van de bevolking van Somita. Dit geldt ook voor de bevolking van Somita. Ze zijn erg geïnteresseerd hoe wij leven en hoe wij in het leven staan. Zoals te verwachten grijpen ze alle kansen aan om samen met ons te werken aan een beter leven. De afstand tussen de beide werelden is groot maar tussen de mensen is deze klein.

Arme mensen over de hele wereld zijn op zoek naar kansen op een waardiger bestaan en ze willen 't het liefst zelf doen, ook al hebben ze soms een steuntje in de rug nodig. Wij kunnen helpen om het verschil te maken om ze echt een kans te geven. Misschien is de gedachte van onderlinge verbondenheid wel de belangrijkste en tegelijk de meest complexe uitdaging van onze tijd. Niet alleen speelt de economie hierbij een rol maar ook de politiek en niet te vergeten de liefdadigheid. Als we iets willen veranderen, zullen we allemaal iets bijdragen.

Bij aankomst in Gambia is de temperatuur is 35 graden. Het bekende Afrikaanse improviseren begint al weer direct. Het door ons gereserveerde hotel is gesloten en staat in de steigers. Voor de gasten van ons bezoek hebben we in 16 kamers geboekt. We hebben geleerd om niet in problemen te denken maar direct in oplossingen en gaan op zoek naar een ander hotel. Gelukkig levert dit na lang onderhandelen geen echte problemen op. Omdat we een druk programma hebben gaan we direct aan de gang. We plannen voor de volgende dag onze agenda vol met afspraken. Eerst gaan we de lokale markt op om onze meegebrachte euro's om te wisselen in Dalashi. Omdat de euro de laatste maanden fors in waarde aan het dalen is waren we bang dat dit voor ons negatief zou uitpakken. Gelukkig bleek dit niet zo te zijn en kregen we een voor ons goede koers wat ons een grote zware sporttas vol met Dalashi opleverde.

De zaterdag begint met een afspraak met Omar, onze contactpersoon in Somita. Alle projecten worden doorgesproken: Cousthreshing machine, renovatie van de clinic en de bijgebouwen, toiletgebouw bij markthal, renovatie van de dakconstructie van de dreamcorner en foodstore van de Nursery school, de uitbreiding van het watersysteem van de Nursery school en de aansluiting hiervan naar de tuin van de Primary school. Hij vertelt ons ook over de problemen in de Galdeptuin. Alle 24 waterreservoirs lekken!

Samen met Omar gaan we naar GamSolar, Hans Noteboom (bedrijf gespecialiseerd in zon-gerelateerde energie, zoals watersystemen en energie systemen) om enkele projecten door te praten. Helaas krijgen we ook te horen dat de waterput bij de Nursery school ("kleuterschool") niet stabiel is. De put staat blijkbaar op een zanderige ondergrond in plaats van op een harde ondergrond. Hierdoor wordt er teveel zand opgepompt waardoor de onlangs door ons betaalde dure pomp kapot dreigt te gaan. Bijkomend feit is ook dat vorig jaar de betonnen ringen van de put door ons gerepareerd zijn, omdat deze verschoven waren, wat ook een kostbare investering is geweest. De oplossing van het probleem is om een nieuw boorgat te slaan, ca. 40 diep, wat we niet begroot hadden, een tegenvaller van maar liefst €3.300. Het niet uitvoeren hiervan zou als gevolg hebben dat de tuin van de school spoedig weer geen water zou hebben en dat de aansluiting van het watersysteem naar de andere school, de Primary school, ook niet kan worden uitgevoerd, wat ook het einde zou betekenen van de tuin van deze school met maar liefst 800 kinderen.

Hans vertelt ons over de problemen in de Galdep tuin. Alle 24 waterreservoirs lekken, hierdoor wordt er 120m³ water gemist, wat een groot probleem is. De oorzaak van deze lekkage is: het gebruikte materiaal, "blocs" in plaats van beton en waarschijnlijk hebben de reservoirs te lang leeggestaan. De komende dagen ervaren we zelf wat hier het gevolg van is.

De volgende dag gaan we naar Somita. Eerst nog vervoer regelen voor de groepen sponsors. Hiervoor gaan we op zoek naar Mr. Kebbeb. Hij heeft ook vorig jaar ons perfect door het Afrikaanse verkeer geloodst. We maken met hem de planning voor de komende weken. Hij verzekert ons dat hij altijd keurig op tijd zal zijn, wat in Afrika een uitzondering is.

Hierna gaan we met onze huur auto, samen met Omar, op weg naar Somita. Onderweg hebben we nog een 3tal bezoeken af te leggen. We rijden naar Sifoe, richting Senegal en gaan op bezoek bij de kraamkliniek. Deze is mede door de Stichting Gamrup opgericht. De kraamkliniek ziet er schitterend uit. We krijgen een uitgebreide rondleiding (zoals ook bij de Somita kliniek blijkt de levering van medicijnen hier een probleem te zijn). Volgende week wordt de kliniek geopend. We worden uitgenodigd, maar moet helaas afzeggen dat we dan ons programma hebben met onze sponsors. We vervolgen onze reis naar Jiboro.

Omdat er geen wegwijzers staan is dit dorp moeilijk te vinden, zodat we bijna Senegal inrijden. We bezoeken de in aanbouw zijnde dovenschool. De bouw is net begonnen, behalve enkele bouwvakkers is er niemand aanwezig. Ons doel was om te bezien of er ook kinderen uit Somita welkom zijn op deze school.

Onze volgende stop is het afgelegen dorpje Tumani Tenda. Hier woont de nieuwe Nederlandse consul, Henriette Sonko. Ze woont al 23 jaar in Gambia, is getrouwd met een Gambiaan en heeft 2 kinderen. Ze is in Nederland afgestudeerd als biologe. Henriëtte spreekt vloeiend Jola, de lokale taal. Ze is sinds november j.l. de opvolgster van Josee Soppe. De kennismaking met Henriette is erg prettig. Omdat ze al lange tijd in Gambia woont is ze goed op de hoogte van alle problemen en gewoontes van de lokale bevolking. Zoals we vaker horen geeft Henriette aan dat veel goed bedoelde initiatieven mislukken. Ze is nieuwsgierig naar ons Somita project, waarover ze al veel gehoord heeft. Ze maakt graag gebruik van onze uitnodiging om Somita te bezoeken. Ze heeft samen met haar man een grote tuin. We bezoeken de tuin en zien dat alles er goed bijstaat. Wat ons opvalt is dat er geen waterreservoirs zijn. Alles wordt met een tuinslang bevoeid. Dit werkt erg goed en er is ook minder man/vrouw kracht nodig. Trots laat ze de alternatieve watertoren zien. Op een 10 meter hoge constructie staat een oude tankwagen van Ballast Nedam!

Ze vertelt ons dat ze van een Brusselse internationale school jaarlijks heel veel goede Engelstalige boeken kan krijgen en vraagt ons of we hier een bestemming voor weten. Ons voorstel is de Primary school in Somita voor een nog op te richten bibliotheek. Later tijdens haar bezoek aan Somita bespreekt ze dit met Mr. Kandeh, principal, directeur, van de school. Hij moet wel zorgen voor een lokaal en meubilair. Als hij haar hiervan een foto kan sturen, zorgt Henriette voor de boeken. 2 weken later komt Mr. Kandeh me ophalen en laat hij vol trots de nieuwe bibliotheek zien. Bij het zien van het lokaal krijg ik tranen in mijn ogen. Ondanks de beperkte middelen ziet het er geweldig uit. Waarvoor contacten wel niet goed voor zijn!

Laat in de middag komen we aan in Somita. Na het bekende uitvoerige welkom, met tal van toespraken, gaan we ons installeren in de clinic. Daarna maken we een wandeling langs onze projecten en merken dat we weer 'thuis' zijn. Overal waar we komen worden we hartelijk begroet!

Na onze eerste nacht in Somita staan we weer vroeg op. Het wordt een drukke dag. Er staan weer allerlei afspraken gepland en we gaan naar Brikama om de eerste materialen te kopen. Na een vermoeiende dag zijn we laat in de avond weer terug in Somita. We gaan op tijd naar bed maar worden al snel weer wakker. Er wordt hard op de deur van de clinic gebonsd. Een hoog zwangere vrouw staat voor de deur. Ze heeft meer dan 10 kilometer gelopen naar de clinic. Binnen enkele minuten is de Nurse aanwezig en 10 minuten later horen we het gehuil van een baby. Dit zal zich de komende week nog herhaaldelijk herhalen (het is volle maan!). De Nurse probeert de moeder en het kind minimaal 6 uur in de clinic te houden voor eventuele complicaties. Maar soms verlaten vrouwen al direct na de bevalling de clinic om, vaak te voet of op een ezelkar de lange terugreis te aanvaarden.

De volgende dag staan er veel besprekingen op het programma waarbij het bezoek aan de Primary school het belangrijkste is. De plannen voor de aansluiting van de tuin worden besproken en er wordt een werkschema opgesteld. Na de aansluiting van het watersysteem zal de tuin aanzienlijk worden uitgebreid. De opbrengst van de tuin wordt verkocht. Van de opbrengst wordt voedsel gekocht voor de kinderen waardoor ze één warme maaltijd kunnen krijgen. De kinderen zorgen zelf voor de tuin, dit onder begeleiding van een leraar. De tuin heeft hierdoor ook een educatief karakter. De headmaster, Mr. Camara en de Principal, Mr. Kandeh laten ons ook de staffroom zien. In dit gebouw wonen 10 leraren. Het is een gebouw van mudbloccs, modderblokken. Het gebouw is voor onze begrippen onbewoonbaar. De rechterzijgevel is ingestort, de muren van de kamers zijn gescheurd, ik overdrijf niet, maar je kunt zonder problemen je hele arm door de schuren steken, werkelijk levensgevaar en onvoorstelbaar! We bespreken ook het Study Fonds. Zoals te lezen in onze vorige nieuwsbrieven wordt de rente van onze micro kredieten bank gebruikt voor het Study fonds, waaruit het schoolgeld van kinderen van wie ouders dit niet kunnen betalen wordt voldaan. Er studeren nu al meer dan 125 kinderen van. Van overheidswege is besloten dat de kinderen tot groep 9 geen schoolgeld meer hoeven te betalen. De scholen zijn hier overigens niet blij mee. Het probleem is nu dat ze voor noodzakelijke uitgaven zelf moeten aankloppen bij de overheid! We spreken af dat we nu overschakelen naar het betalen van boeken voor de kinderen. Later tijdens ons verblijf controleren we de micro kredieten bank.

De bank functioneert perfect, alle leningen worden keurig terugbetaald! De bank laat zien dat dit de manier is om (vooral voor de vrouwen) hun leven in eigen hand te nemen zonder te hoeven wachten op wat anderen hen te bieden hebben. Ze kunnen zelf ondernemen, met hun eigen ideeën, dit is zelfredzaamheid. Steun je een vrouw, dan steun je een heel gezin!

In de middag gaan we naar de Galdep tuin. De 5HA grote tuin, een groot afgerond ontwikkelingsproject van de overheid en een grote buitenlandse bank, is zonder begeleiding overgedragen aan de lokale bevolking. De tuin functioneert slecht. Er is slecht management, de waterreservoirs zijn lek en er is geen elektra voor de apparaten in het processing huis. De komende weken zullen we ons vaak bezighouden met deze tuin.

Door de lekke reservoirs missen de vrouwen per dag 120m³ water. Reparatie van de bassins is niet mogelijk. Alleen vervanging kan het probleem definitief oplossen maar dit moet dan voor alle 20 tuinen in Gambia. Onze ervaring is dat dit lang zal duren voordat dit kan worden uitgevoerd waarbij we ons afvragen of er wel geld is om dit uit te voeren. Jan en Marc van de Rotary zijn dagen bezig geweest met allerlei bemetingen waarbij de grote watertank van 75m³ van de tuin regelmatig werd beklommen. Dit was geen gemakkelijke opgave. Dagelijks werd er enkele keren lopend de lange route afgelegd naar de tuin bij meer dan 35 graden. Uiteindelijk kon er een schema worden opgesteld voor de besproeiing van de tuin. In de laatste week is dit schema uitgetest waarbij het gebruik van een tuinslang is geïntroduceerd, waardoor de vrouwen niet meer met zware emmers hoeven te sjouwen. Het was wonderbaarlijk om te zien hoe dit werkte. Door het waterschema exact te volgen bleek dat ook de hoger gelegen tappunten voor het eerst in 2 jaar water hadden. Helaas hadden we te weinig tijd om alle reservoirs van slangen te voorzien. We hebben deze oplossing met verantwoordelijken van het project besproken en hopen dat onze oplossing wordt overgenomen.

Zoals al aangegeven hebben we de 2^e week de mensen van de Rotary mogen ontvangen. Hun bezoek was voor ons een bijzondere ervaring. Het was geweldig om te zien hoe ze ons gesteund hebben bij onze projecten. Maria en Hennie zijn dagen bezig met het opzetten van de administratie voor de Cousthreshing machine en de kostprijsberekening. De meegebrachte laptops werden geschonken aan het nieuwe Cousthreshing comité. Enkele bestuursleden hiervan hebben de lessen voor het gebruik van de laptops en het opzetten van de administratie met heel veel interesse gevolgd, samen met enkele leerlingen van de school. Dit laatste was een van de voorwaarden van de Cousthreshing machine. Een andere voorwaarde was dat een deel van de opbrengst van de machine gestort wordt in een medicijnenfonds voor de lokale clinic. De kostprijsberekening liet zien dat 10% van de opbrengsten een reële inbreng is voor het fonds. Dit bedrag is niet voldoende om het tekort van de clinic te dekken maar is wel weer een eerste stap, waarbij de bevolking zelf uiteindelijk verantwoordelijk is voor het slagen van het fonds. We hebben de overtuiging dat ze dit kunnen en zullen volhouden, zoals ze dit ook doen met de micro kredieten. Andere Rotarians hebben zich vol opgave gestort op de renovatie werkzaamheden van de gebouwen van de clinic. Jos Verbeeten had een keyboard meegenomen. Hij heeft met veel plezier dit fraaie instrument overhandigd aan de scholen. Het was wonderbaarlijk hoe snel de muzieklessen van Jos werden opgepakt.

De laatste dag van het verblijf van de Rotary werd de Cousthreshing machine afgeleverd. Via allerlei acties hebben we het geld voor deze machine bij elkaar gekregen. Wilde Ganzen, de bekende Nederlandse goede doelenstichting heeft ons hier op een voortreffelijk wijze mee geholpen. Ze hebben onze inbreng met 55% verhoogd, waardoor het project financieel mogelijk werd. Het is een degelijke machine met weinig elektronica, zodat deze gemakkelijk te repareren is. De machine verlicht het werk van de vrouwen voor het dorsen van de couscous (kleine korrel wordt van de halm gehaald) en zal ook worden ingezet de wijde omgeving van Somita. De machine zorgt voor extra inkomsten van het dorp en draagt bij aan meer voedselvariatie, couscous is een goede vervanger voor de dure geïmporteerde rijst. Vanuit de bevolking is een comité gekozen. De voorzitter is een vrouw, in het bestuur zitten ook 2 oudere kinderen van de school!

De laatste week komen 10 andere bezoekers. Ook deze groep draagt weer "hun steentje bij" aan de lopende projecten. Piet bezoekt weer regelmatig de tuin, de renovatiewerkzaamheden van de clinic worden voltooid. De aansluiting van de waterleiding naar de school werd opgepakt. De zeer nodige dakrenovatie van de foodstore en de dreamcorner (speelruimte voor kinderen) van de kleuterschool werd afgerond. Hans Verhoeckx had voor een kindje van 4 jaar een nekbrace meegenomen. Het jongetje heeft geen nekspieren, maar dankzij de brace is hij voor een tijdje geholpen.

Een neefje van dit jongetje heeft eind 2013 zijn scheenbeen gebroken, dit is provisorisch gezet, maar sindsdien heeft hij een gapende open wond van 5 bij 25 cm. Er is snel hulp nodig, anders zal hij zijn been verliezen. Dit kan echter niet in Gambia. Wij krijgen het verzoek of wij iets kunnen betekenen voor dit jongetje. Zonder een toezegging te doen nemen wij dit probleem mee naar huis. We zijn op dit moment drukdoende om te bezien of we hier iets mee kunnen.

Na 3 weken wordt de terugreis weer aanvaard. Vol trots kunnen we terugkijken op bijzonder weken er is hard gewerkt, door de mensen uit Somita, maar ook door ons en de gasten. Het heeft geresulteerd in: een cousthreshing machine, opleiding voor administratie, uitbreiding aantal laptops, medicijnenfonds, toiletgebouw, renovatie clinic, voortgang oplossing waterprobleem tuin, bibliotheek, aansluiting watersysteem Primary school, dakconstructie dreamcorner. We beseffen dat er nog voldoende te doen is, waarbij onze grootste zorg de abominabele toestand van de staffroom van de Primary school is.

Het ECO toerisme, Empowerment, Capacity Building and Ownership, is een groot succes. Wij vinden het bijzonder om jullie het dorp Somita en zijn inwoners te kunnen laten zien, dus wie weet? Mochten jullie belangstelling hebben voor een van onze volgende reizen, schroom niet en neem contact met ons op. Wij willen graag onze ervaringen met jullie delen. Indien gewenst geven wij graag een presentatie over ons project waarbij wij jullie met foto's en verhalen de wereld van Somita willen laten zien.

Wij danken alle gulle gevers voor hun bijdrage en hopen ook voor de toekomst hier weer een beroep op te mogen doen. Onze bijzondere dank gaat ook uit naar Wilde Ganzen. Zonder steun kunnen wij niet verder.

Jullie bijdragen zijn van harte welkom op onze rekening NL53ABNA0561525234 t.n.v. Dawda Stichting Gambia. Onze stichting heeft de ANBI status waardoor uw giften binnen de fiscale spelregels aftrekbaar zijn. Ook kunt u ons steunen door gebruikte kleding, schoenen en andere textiel bij ons af te geven. Natuurlijk willen we het ook bij u afhalen.

Voor verdere informatie verwijzen wij u graag naar onze website: WWW.DAWDASG.NL.
[WWW.Facebook.com/Dawda stichting Gambia](http://WWW.Facebook.com/Dawda%20stichting%20Gambia).

Namens de bevolking van Somita willen wij u bedanken voor uw steun.

Dawda Stichting Gambia, 0485 – 540740 / 06 37470520 (nieuw telefoonnummer)

Eric en Mariëtte Corstjens
René van Steen
Peter Janssen

(foto: Marion Art(s) Foto)